

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ Δ^ΟΣ ΖΑΧ. ΝΑΥΠΛΙΩΤΟΥ
«Γιὰ τὴ μόρφωση τῶν νηπιαγωγῶν»

Κοι Ἀντιπρόσωποι

Τὴν ἀνυπολόγιστη σημασία, τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ ἐπί-
δραση τῆς νηπιαγωγῆς στὴν μελλοντικὴ ἐξέλιξη τοῦ νσα-
ροῦ βλαστοῦ ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ δέντρο καὶ δέντρο καρ-
ποφόρο θὰ εἶναι ματαιοπονία ν' ἀναπτύξω μπροστὰ σ' ἓνα
τέτοιο κύκλο.

Δὲν μπορῶ ὅμως, νὰ μὴν ἐκφράσω τὴν ἐξαιρετικὴν χαρὰ ποῦ μοῦ ἔφερε ἡ πρότασις τοῦ συλλόγου Καστοριάς γιὰ τὴν ἀριεπισημότερη μόρφωσι τῆς νηπιαγωγῆς, ποῦ ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ πάρῃ σειρά καὶ τοῦτο τὸ θέμα στὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

Νομίζω πῶς ὁ Πεσταλότσι, ὁ Φρόβελ, ἡ Μοντεσσόρι ἐδηγήσαν τὴν σκέψιν τῶν ἐκλεκτῶν συναδέλφων.

Ὅποιαδήποτε δαπάνη γιὰ τὴν ἐπιστημονικώτερον καὶ πρὸ συγχρονισμένην μόρφωσιν τῶν νηπιαγωγῶν μας, ὅποιαδήποτε μερίμναι γιὰ τὰ νηπιαγωγεία μας, εἶναι ἡ θετικώτερον ἐλπίδα σὲ μιὰ καλύτερον αὔριον τῆς φυλῆς, τοῦ ἔθνους, τῆς κοινωνίας μας.

Ἡ Διοίκησις τῆς Ὀμοσπονδίας ποῦ ἀνεπιφύλακτα υἰοθέτησε στὶς γενικὰς του γραμμὰς καὶ αὐτὸ τὸ θέμα ἀισθάνεται πῶς ἡ ἀρτια κατάρτισις τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ λίχνου, τοῦ νηπιαγωγείου, εἶναι τὸ πρὸ ἀκατάλυτο θεμέλιον, ἀπάνω στοῦ ὁποῖο θὰ κληθῆ νὰ οἰκοδομηθῇ ὁ δάσκιλος τὸ καλύτερό του οἰκοδόμημα.

Οἱ δασκάλαι στὶς ὁποῖαις ὁ ἀναθέτει ἡ Πολιτεία τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔργον πρέπει νὰ διαμορφώνονται ἔτσι ποῦ νὰ μοιάζουσι μὲ τὸν ἥλιον τοῦ Ροστάν ἐποῦ ἀπὸνα βότανον ἔξω μιὰ πεταλούδα κίτρι καὶ ποῦ τὸ φῶς του ἀτέλειωτα σκορπίζεται μὰ πάντα ἀκέραιον μένει ὡσάν ἀγάπην μητρικὴν.

Ὅταν οἱ θετὲς μητεροῦλες τῶν παιδιῶν, οἱ νηπιαγωγοί, μάθουσι νὰ καρφοῦναι στοργικὰ τὴν σκέψιν τους ἀπάνω στὴν ἰδιαίτερον ἀτομικότητα τοῦ καθενὸς παιδιοῦ καὶ προσπαθοῦσι παίζοντας νὰ κάνουσι νὰ ἐξελλίσσεται καὶ ὁ πρὸ δυσκολώτερος ψυχορητισμὸς στοῦ καλύτερου προτέρημα, ὅταν τὴν ἀνήσυχον ζωτικότητα τὴν σπρώχνουσι σὲ παραγωγικότητα, ὅταν τὴν ἰδιαίτερον κλίσει σ' ἓνα εἶδος παιγνιδιοῦ τὴν καλλιεργοῦσι σὲ δεξιότητι, ποῦ θὰ ὑπόσχεται τὸν αὔριανὸ ἐπιστήμονα, ἐφευρέτη. Ζωγράφον, μηχανικόν, ὅταν πετυχαίνουσι νὰ φυτεύουσι μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ τὸ σπέρμα τῆς ἀγάπης τοῦ παιγνιδιοῦ μὲ τὴν θάλασσαν, τὸ ποτάμι, τὸ βουνόν, τὸν κάμπο, θὰ μποροῦσι πὰ οἱ δασκάλαι χωρὶς μεγάλους κόπους μὲ τὴν βοήθειαν τῶν σχολείων ἐργασίας νὰ δώσουσι τοῦς νεοὺς πολίτας σὲ γενικὰς ἀτσιάλειαις μὲ κορμιά καὶ ψυχὰς ὁμορφαις, τόσο ποῦ ἡ Πολιτεία ξεχνώντας τοῦς κόπους γιὰ νὰ τελειοποιήσῃ τὰ νηπιαγωγεία τῆς νὰ λέει μὲ περήφανη μετριοφροσύνη ὅτι εἶπε ἡ μητέρα τοῦ Βρασούδα ὅταν ἐπαινοῦσαν τὸ γιοῦ τῆς ξένοι ἐπίσημοι «Ἡ Σπάρτη ἔχει πολλοὺς καλύτερους του».

Οἱ νηπιαγωγοί μας διαφροῦνται σὲ δύο κατηγορίας σ' ἐκεῖναις ποῦ ἀποφοίτησαν πρὶν ἀπὸ τὸ 1918 καὶ σ' ἐκεῖναις ποῦ ἀποφοίτησαν Διδασκαλεῖα κατὰ τὸ 1918.

Οἱ πρῶταις ἔχουσι 11 χρόνια σπουδῶν, οἱ δεῦτεραις 9.

Σύμφωνα μὲ τὸ Νομοθετικὸν Διάταγμα οἱ πρῶταις μποροῦσι νὰ φθάνουσι μέχρι τοῦ βαθμοῦ γραμματέα β' τάξεως ὕστερον ἀπὸ εἰκοσοετὴ ὑπηρεσίας.

Οἱ ἄλλαις φθάνουσι μέχρι τοῦ βαθμοῦ γραφέα α' τάξεως. Προτείνω.

1) Νὰ συμπληρώσουσι τὴν μόρφωσίν τους, ὅσαις ἔχουσι κατώτερα προσόντα καὶ

2) Νὰ ἀφομοιωθοῦσι μὲ τὶς δασκάλισσαις ὅσαις ἔχουσι ἀνώτερα προσόντα.